

NÁLEZ ÚSTAVNÉHO SÚDU SRR-AC

V MENE CISÁRA

Ústavný súd Svätej ríše rímskej - Arauského cisárstva (ďalej len „SRR-AC“) v pléne zloženom z prísediacich Mgr. Petra von Štalmiburga a JUDr. Stanislava de Fořta, sudcov JUDr. Evy Juříkburgovej a JUDr. Ondreja von Böhma a z predsedu pléna JUDr. Pavla Luxemburského, vo veci navrhovateľa Dávida von Postajokburga proti odporcovi - štát zastúpený Jeho Apoštolskou Jasnosťou Cisárom Milanom I. Jánom Luxemburským, o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 62 Ústavy SRR-AC a v zmysle Nariadenia Cisára č. 18/2003 o Ústavnom súde a konaní pred ním vyniesol tento

n á l e z :

Ústavný súd konštatuje, že Dávidove právo zúčastňovať sa priamo na správe verejných vecí porušené **n e b o l o** a Dávid aj naďalej **n i e j e s p ô s o b i l ý** vykonávať funkciu Lorda protektora Postajkovského protektorátu. Tento stav je nemenný.

Odôvodnenie

Dávid Postajokburg sa ako fyzická osoba obrátil so sťažnosťou na Ústavný súd SRR-AC, kde namietal porušovanie svojich základných práv a slobôd zo strany štátu – Cisára Milana I. Jána Luxemburského. Dávid Postajokburg namietal porušenie práva podľa čl. 22 ods. 2 ústavy, ktorý znie: **Občania majú právo zúčastňovať sa na správe verejných vecí priamo alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov.**

Dňa 6. júna 2002 založil Cisár Pavol II. Luxemburský (Digital Wave) autonómny Postajkovský protektorát. Za jeho Guvernéra protektora vymenoval Dávida Postajokburga, ktorý sa tak stal šéfom Postajkovského protektorátu. Dňa 22. júna 2002 zasadal prvý parlament Postajkovského protektorátu. Na schôdzi

parlamentu zložil Dávid sľub ako Guvernér protektor. Parlament taktiež schválil Ústavu Postajkovského protektorátu. Dňa 3. júla 2002 sa uskutočnili prvé voľby. Po týchto voľbách však Dávid ako Guvernér protektor spolu so svojou mačkou Mojou vypovedali poslušnosť Cisárovi Pavlovi II., zrušili Postajkovský protektorát a vyhlásili samostatnú Postajkovskú republiku. Túto nezávislosť deklarovali aj vo vydaní časopisu Postajkovský blesk

Následne bola podaná obžaloba na Ústavný súd Arauského cisárstva proti Dávidovi za vlastizradu. Dňa 5. júla 2002 Ústavný súd odsúdil Dávda ako Guvernéra protektora za vlastizradu, keďže ako predstaviteľ Postajku, pod prisahou vernosti Cisárovi vypovedal Cisárovi neposlušnosť a vyhlásil samostatnú republiku. Odsudzujúci rozsudok mal za následok stratu funkcie Guvernéra protektora a zároveň spôsobil, že **Dávid stratil spôsobilosť túto funkciu v budúcnosti opäť získať**. To bolo predmetom tejto Dávidovej sťažnosti.

Podľa čl. 45 vtedy platnej ústavy Postajkovského protektorátu:
“Guvernéra protektora Postajkovského protektorátu možno sťah iba za úmyselné porušenie ústavy alebo za vlastizradu.. **...Odsudzujúce rozhodnutie znamená stratu funkcie Guvernéra protektora Postajkovského protektorátu a spôsobilosti túto funkciu opäť získať.**“

Dávid namietal, že od vtedajšieho odsudzujúceho rozhodnutia, ktoré mu zakázalo uchádzať sa o funkciu šéfa Postajku (po novom Lorda protektora) sa situácia zmenila. Situácia sa zmenila tak, že stará Postajkovská ústava bola zrušená, a spolu s ňou aj čl. 45, na základe ktorého bol Dávid odsúdený za vlastizradu. Dávid konštatuje, že keď bol zrušený článok 45, je zrušený aj rozsudok. No aj napriek tomu mu stále nie je umožnené uchádzať sa o funkciu Lorda protektora Postajku.

Dávid poukazoval na to, že podľa čl. 22 ods. 2 dnešnej (aktuálne platnej) ústavy cisárstva majú **občania právo zúčastňovať sa na správe verejných vecí priamo** alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov. Tým, že ho Cisár odmieta vymenovať do funkcie šéfa Postajku porušuje jeho právo zúčastňovať sa na správe vecí na Postajku. Dávid taktiež konštatoval, že ak by Cisár Milan Luxemburský chcel, tak mu udelí milosť a oslobodí ho spod tohto rozsudku a umožní mu stať sa šéfom Postajku. V každom prípade bol Dávid toho názoru, že je a vždy bol šéfom Postajku a tento spor je len vecou jeho uznania v tejto funkcii. Preto žiadal ústavný súd, aby rozhodol, že Dávid je spôsobilý na výkon funkcie Lorda protektora Postajku a aby mu ústavný súd prisúdil aj odškodné.

Cisár Milan I. Ján Luxemburský odmieta vymenovať Dávda za šéfa Postajku s odôvodnením, že hoci bola stará ústava zrušená, jej právne dôsledky trvajú dodnes: jedným z právnych dôsledkov, ktorý trvá je aj to, že Dávid stále nemôže vykonávať túto funkciu, keďže čl. 45 vtedy platnej ústavy jasne hovoril, že **odsudzujúce rozhodnutie znamená stratu spôsobilosti túto funkciu opäť získať**. Ak by podľa Cisára ústavný súd Dávda oslobodil, znamenalo by to precedens do budúcnosti, že ktorákoľvek hlava štátu, dopustiaca sa vlastizrady, by mohla byť oslobodená a znovu sa stať hlavou štátu. Cisár konštatoval, že nemôže udeliť milosť Dávidovi ani keby chcel. Cisár má právo udeľovať milosť ľuďom odsúdeným za rôzne trestné činy, aj za vlastizradu, ale to len v prípade, že boli odsúdení podľa (bežného) Trestného zákona. Dávid však nebol odsúdený za vlastizradu podľa Trestného zákona, ale priamo podľa vtedy platnej ústavy. Preto Cisár nemá oprávnenie udeliť mu milosť a oslobodiť ho spod tohto rozsudku.

Podľa čl. 62 ústavy ústavný súd posudzuje opodstatnenosť takejto sťažnosti, prípadne môže sťažovateľovi priznať odškodnenie. Ústavný súd zvážil všetky

okolnosti a dôkazy a dospel k rozhodnutiu tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Podľa tohto rozhodnutia ústavného súdu **nebolo** Dávidove právo zúčastňovať sa priamo na správe verejných vecí na Postajku **porušené** a Dávid **aj naďalej nemôže vykonávať funkciu** Lorda protektora Postajkovského protektorátu. **Tento stav je nemenný.**

Ústavný súd sa zhodol s konštatovaním Cisára, že aj keď stará Postajkovská ústava vrátane jej čl. 45, podľa ktorého bol Dávid odsúdený za vlastizradu už nie je platná, jej právne dôsledky trvajú i naďalej – stratil spôsobilosť túto funkciu opäť získať. Tento argument sa opiera o fakt, že **i keď sa zákony menia alebo rušia, ich právne následky trvajú. Ináč by to znamenalo právnú neistotu.** Preto aj napriek tomu, že stará ústava podľa ktorej Dávida odsúdili je neplatná, jej následky trvajú a Dávid nemôže vykonávať funkciu šéfa Postajku. Z tohto dôvodu si Dávid nemôže uplatniť ani právo podľa čl. 22 ods. 2 dnešnej ústavy zúčastňovať sa na správe vecí verejných na Postajku. A preto toto **jeho právo porušené nebolo, keďže nemá na neho nárok. Následok niekdajšieho odsúdenia za vlastizradu má vyššiu právnú silu ako súčasné práva a slobody** (napr. právo zúčastňovať sa na správe vecí verejných).

Ústavný súd konštatuje, že **Cisár nemá oprávnenie udeliť Dávidovi milosť**, keďže Dávid bol odsúdený podľa vtedajšej ústavy, nie podľa bežného Trestného zákona. Udeľovanie milosti (alebo amnestie) sa vzťahuje na rozsudky všeobecných trestných súdov podľa trestného práva, nevzťahuje sa na rozhodnutia ústavného súdu podľa ústavy.

Ústavný súd odmietol Dávidovo konštatovanie, že Dávid je a vždy bol šéfom Postajku a tento spor je len vecou jeho uznania v tejto funkcii. Toto konštatovanie považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnené.

Rovnako tak sa ústavný súd uzniesol, že **daný stav nie je možné zmeniť.** Ak by bolo možné oslobodiť kohokoľvek spod ústavného rozsudku za vlastizradu prijatím ústavného zákona (alebo ústavným referendom), **ohrozilo by to právnú istotu.**

Na rozhodnutí ústavného súdu (tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti) sa uzniesli traja členovia pléna. Dvaja členovia pléna sa s rozhodnutím nezhodujú:

Prísediaci **Mgr. Peter von Štalmiburg** je toho názoru, že Dávidovo právo zúčastňovať sa na správe vecí verejných porušené bolo a Dávid je spôsobilý vykonávať funkciu šéfa Postajku. Odôvodňuje to tým, že Dávid hoci spravil v minulosti chybu (vypovedal loajálnosť krajine a panovníkovi), no aj napriek tomu je väčšina cisárskych akcií organizovaná na jeho dome a je aktívnym a významným občanom a funkcionárom Svätej ríše rímskej – Arauského cisárstva.

Sudkyňa **Eva von Juříkburgová-Labikburgová** je toho názoru, že Dávid za týchto okolností nie je spôsobilý vykonávať funkciu Lorda protektora Postajkovského protektorátu, keďže mu trvá ústavný zákaz. Sudkyňa sa však nezhoduje s rozhodnutím ústavného súdu v tom, že tento stav je nemenný. Podľa sudkyne by malo byť umožnené zmeniť tento stav prijatím ústavného zákona v parlamente alebo by mal o tom rozhodnúť ľud v ústavnom referende.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Bardejov, 23. marca R.P. 2007

JUDr. Pavol Luxemburský, v. r.
predseda pléna